

I.

Ik kan me geen voortekenen herinneren. In de dagen of weken die aan de komst van het geld voorafgingen had ik niets gemerkt. Geen vreemd gevoel. Geen kleine veranderingen die mij in het oog waren gesprongen of lichamelijke ongemakken die ik niet kon verklaren. Mijn dromen waren raadselachtig, maar dat waren ze altijd. Ze verstoorde mijn nachtrust niet.

Ik zag het absurde bedrag voor het eerst op mijn rekening op een dinsdagmiddag. Het was kort na drieën. Ik stond aan de lange werktafel in mijn studio, vierhoog in het oude pakhuis, en keek naar het getal. Ik herinner me dat ik bewust knipperde met mijn ogen. Het ging om een misverstand, dat was duidelijk. Een foute transactie, die snel gecorrigeerd zou worden. Ik herinner me de onweersbui die

over de stad trok en zoveel water tegen de ramen gooide dat het kanaal, het park aan de overkant en de spiegelende hoogbouw van het financiële district helemaal verdwenen. Een ogenblik vreesde ik dat het glas uit de oude sponningen zou worden geslagen. Ik ging dieper in de kamer staan. Met mijn ogen gesloten en mijn hoofd in mijn nek gaf ik me over aan het oorverdovende geraas.

Net voor het opstijgen naar Rome, de volgende morgen, zag ik het vreemde getal opnieuw. Vreemd omdat het vanwege de vele nullen zo opviel tussen de andere, banale getallen op mijn rekening. Het deed me denken aan oude posters uit het Wilde Westen, met de tronie van een gezochte moordenaar en de hoge beloning voor wie hem dood of levend binnenbracht. Wellicht dacht ik eraan omdat ik zo'n poster eens had gebruikt in een foto. Boris, mijn medewerker, toen pas in dienst, had niet op tijd een exemplaar kunnen vinden, waardoor we er 's ochtends in de studio zelf een hadden moeten maken en de opnamedag naar de knoppen was.

Ik hield mijn rugzak met de as van Carla, mijn ex-vrouw, de hele vlucht tussen mijn benen. We waren zonder problemen voorbij de veiligheidscontrole geraakt. In Rome zouden we ongehinderd langs de douane kunnen lopen en de luchthaven verlaten.

Romy, onze dochter, keek naast me naar een film, zo te zien een romantische komedie met veel mooie mensen in nieuwe kleren. De man links van me, bij het raampje,

miste het laatste kootje van zijn rechterpink. Hij had een fors figuur, droeg een kraaknet overhemd en manchetknopen, en af en toe meende ik hem boven de dreun van de motoren te horen mompelen in zichzelf. Toen hij zijn vingers bewoog deed het stompje niet mee. Het was netjes afgehecht, een volmaakt roze topje. In de loop van de vlucht groeide mijn vermoeden dat het ongeval in zijn jeugd was voorgevallen, wanneer de huid nog elastisch is en alle wonden mooi helen. Ik was blij voor de man, hij leek me iemand met een ingewikkeld leven.

Dat kun je niet maken, had Romy vroeg deze morgen in de keuken gezegd. We zouden samen naar de luchthaven rijden. Ze was lang niet bij mij thuis geweest, als we eens afspraken om elkaar te zien gebeurde dat op neutraal terrein in de stad. Met open mond keek ze toe hoe ik de urne van Carla overgoot in drie gele plastic doosjes waar ooit cacaopoeder in zat, en daarna schroeven en lege batterijen. Dat kun je mama niet aandoen, zei ze nog. In haar stem hoorde ik haar fascinatie doorklinken bij de aanblik van Carla's stoffelijke resten.

Ik wil geen risico nemen, zei ik traag van concentratie. De vorige nacht had ik er plots aan gedacht dat we niet geïnformeerd hadden of we vrij met haar as naar Italië mochten reizen. Nu was er geen tijd meer. Haar urne, zei ik, zal te veel opvallen. Ik klopte de deksels op de dozen en kleefde de kieren dicht met tape. Toen Romy naar het toilet ging streek ik over het tafelblad. Ik duwde de punt van mijn tong op het fijne, grijze lijntje in mijn hand. Het

smaakte naar niets. De rest wreef ik af aan mijn broek.

Ik had wel langer in het luchtruim willen hangen, weg van de wereld, met haar as veilig tussen mijn voeten, weer samen op een vredige manier. Ik heb nooit goed begrepen wat er in dat laatste, vreselijke jaar met Carla aan de hand was. Het medisch jargon ging ons petje te boven, de aandoening, een gevolg van een fout immuunsysteem, en de opeenvolgende behandelingen begonnen ons te vervelen, en op den duur wilden we alleen maar horen of het goed zou komen of niet. Het was een eenvoudige vraag, waarop geen dokter kon antwoorden. Tot het antwoord vanzelf kwam, 's nachts, in stilte. Ik sliep op een veldbedje naast haar, ze had 's avonds gebeld dat ze zich niet goed voelde. In het eerste blauwe licht van de zomerochtend zag ik het. Ze lag op haar zij, naar mij gericht. Ze was verdwenen uit haar ogen. Het leek alsof ze me aankeek met een bovenmenselijk geduld, alsof ze me alles vergaf. Een lange tijd bewoog ik niet.

Ik kende niemand bij wie de naam zo goed paste als *Carla* bij mijn vrouw. Hij was haar op het lijf geschreven, je hoorde er de krullen van haar ravenzwarte haar in. Hij voelde allang niet meer als een naam, als iets wat ooit in blinde willekeur aan haar was toegewezen. Het was bijna ondenkbaar dat er ergens nóg een Carla zou kunnen bestaan. Toen we een relatie kregen was ze nog nooit in Italië geweest, het geboorteland van haar ouders. Dat was dertig jaar geleden, ik was bijna twintig en zij eenenveertig. Maar dat is een ander verhaal.

Het afdalen naar Rome verliep hobbelig, de piloot stuurde in een snelle opeenvolging berichten aan het cabinepersoneel, dat verdween uit het zicht van de passagiers. Romy greep mijn hand, kneep hard bij elke kleine val in het luchtledige, bij het plotse loeien van de straalmotoren, bij de korte, zich ominieus herhalende mechanische geluiden van kleppen en flappen op de vleugels. Niemand zei iets. Sommige passagiers keken van links naar rechts uit de raampjes in een poging om wijzer te worden.

Ik keek naar de hand van mijn dochter. Hoe bang was ze wel niet dat ze mijn hand greep? Ze was een zelfstandige vrouw van negenentwintig, ze had een eigen zaak, een klein ontwerp bureau. Als kind deed ze het bij elke vlucht, bij het opstijgen en het landen, ook toen ze geleidelijk aan minder bang werd en het voor haar een soort ritueel was geworden dat wij als gezin niet mochten verzaken als we het onheil op afstand wilden houden. Bij voorkeur nam ze mijn hand, terwijl Carla haar andere, door haar beperking in een spasme verkrampde hand al strelend probeerde te ontspannen en in haar moederschoot vlijde. Wanneer was Romy daarmee opgehouden? Ergens in haar pubertijden, ik vermoed rond haar twaalfde. Kort daarna was ze niet langer elke keer met ons meegereisd naar Italië. Uiteindelijk raakten we het vreemde gezelschap in onze stoelenrij gewoon.

Het verlossende moment waarop de wielen het overnamen van de vleugels, de veilige aarde van de ijle lucht, ging gepaard met een harde klap. Een paar seconden ge-

beurde er niets, schoten we aan dezelfde snelheid door over de landingsbaan, tot er, met een hels lawaai, brusks werd afgeremd en de snoerende veiligheidsriemen ons in de stoeltjes klemden. Vloeiend ging het toestel over van remmen naar gewoon over het tarmac doorrijden, er steeg een klein en weifelend applaus op, meer van opluchting dan waardering. Romy moest even op adem komen, ze slaagde er nauwelijks in om haar verkrampste rechterarm naar beneden te krijgen. Ze keek me aan met een lachje en vroeg of het ging. Ik volgde haar blik, die zakte naar mijn handen. Mijn knokkels zagen bleek van de kracht waarmee ik haar hand omklemd hield. Ik lachte terug, verlegen met deze situatie, deze intimiteit, en liet haar los.

We reden nog, maar voor veel mensen was de vlucht voorbij, ze zochten hun handbagage en waren in de weer met hun spullen. Het was een lange rit naar het luchthavengebouw. Ik controleerde mijn rekening en herkende meteen het beeld van het overzicht, met het absurde bedrag dat eruit sprong en de aandacht trok. Het leek nog groter geworden. Ik telde twee keer het aantal nullen, het was niet veranderd. Later, al in de taxi, wachtend op de chauffeur die zich moeilijk kon losmaken van een onderonsje met zijn collega's, keek ik opnieuw. Ik controleerde de naam die bij de rekening hoorde. Had ik per ongeluk toegang tot de verkeerde rekening, een foutje van de bank? De familienaam klopte, mijn voornaam ook, Simon. Daarna controleerde ik het rekeningnummer, dat ik al jaren uit mijn hoofd kende.

Ik keek weer naar mijn voornaam, naar de letters in die merkwaardige volgorde. Simon, zei ik binnensmonds. Ik voelde dat het draadje waarmee ik met mijn naam was verbonden dreigde te knappen en wendde mijn blik af naar de toeristen voor de ingang van de luchthaven. Ze verspreidden zich met hun bagage naar hun leven, ik zag een kaart met pijlen die zich vanuit Rome vertakten in de laars.

Toen we in het hotel waren ingecheckt ging ik op mijn bed liggen. Ik bedacht dat het systeem mogelijk vierentwintig uur nodig had om zichzelf automatisch te corrigeren. Kort na drieën, toen ik precies een dag geleden de fout voor het eerst had opgemerkt in mijn studio, veranderde er niets. Recentere transacties, de aankoop van koffie en gebak in de luchthaven en de taxirit naar het hotel, verschenen correct in het overzicht.

De trein naar Napels zouden we pas de volgende dag nemen. Rechtstreeks vliegen hadden we nooit gedaan, dat kon alleen met een lagekostenmaatschappij. We betaalden graag de meerprijs voor onze gemoedsrust. Ik had met Romy afgesproken om 's avonds samen te eten en besloot om intussen door de tuinen van Villa Borghese naar het museum voor moderne en hedendaagse kunst te wandelen. Delen van het park waren zelfs midden op de dag duister van de dichte kruinen, maar ontsnappen aan de hitte, die eind augustus nog verschroeiend was, lukte niet. Terug in openlucht haastte ik me de straat over en rende over de withete stenen trap van het museum naar de gaanderij met de ingang.